

ZÍVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

NAŠI KAPLANI

DUCHOVNÍ SLOVO:

Jiří Rous

Papež v Brně

tiráž

ZIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Karel Komárek, Ondra a
Martin Macíčkoví, Václav
Müller, Jakub Oujezdský,
Jiří Sluka, Jitka Skalníková,
Ondřej Sochor

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Nová tvář našeho časopisu

Pokusili jsme se v tomto čísle provést několik radikálních změn v grafické úpravě našeho časopisu. Věříme, že tyto změny náš občasník oživí a snad i zpřehlední. Objeví se celá řada novinek, které určitě nepřehlédnete. Netvrdíme, že se nám vše povede hned napoprvé, proto budeme rádi za každý váš ohlas... :-)

Roman a Klára

Duchovní slovo

Milí farníci.

Věřím, že jste ještě plni dojmů z návštěvy Benedikta XVI.

v naší republice. Nepamatuji se, že by se kdy jaká papežská návštěva tak pečlivě připravovala - ani po organizační ani po duchovní stránce.

A už teď začíná setkání s Petrovým nástupcem nést ovoce. Lidé se zajímají, ptají se, něco se v nich pohnulo. Tak prosím, abyste tuto milost nepřehlédli a nenechali ji uniknout, vyprchat bez užitku. Dejte si práci víc a hlouběji vysvětlovat otázky lidí kolem vás a nabízejte jim z pokladu, který jste obdrželi. Papež nejméně dvakrát vybízel, abychom svou víru žili a dosvědčovali s radostí a nadšením.

Přeji vám, aby stále hlubší přesvědčení o Boží bezpodmínečné lásce přineslo ve vašich srdcích ovoce opravdového svědectví. "My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám a uvěřili jsme v ni." (1Jn 4,16) S radostí a nadšením se pojďme o tento poklad podělit s každým, kdo projeví zájem.

V modlitbě s vámi
o. Jiří

obsah

- 1 Nová tvář našeho časopisu
Duchovní slovo
- 2 Duchovní cvičení pro rodiny
Mezifarní den očima Husovic
- 3 Ministrantský tábor Kněžice
Mezifarní den očima
Zábřdovic
- 4 Papež v Brně
- 5 Co nám život chystá
- 6 Rozloučení a přivítání se
s našimi kaplany
- 7 P. Lubor Dobeš o sobě
i církvi
- 8 Ze života našich farníků
- Růžencová slavnost
- Týden, na který se
nezapomíná

Co jsme zažili

Duchovní cvičení pro rodiny s dětmi v Dobré Vodě

Pro téměř všechny matky i otce s malými dětmi je obtížné skloubit omezené možnosti čerpání dovolené, klasických exercicií a přitom trávit svůj volný čas s rodinou. Jako výborné řešení se jeví duchovní cvičení pro rodiny s dětmi. Letos již po šesté se toto setkání uskutečnilo v druhé polovině srpna, poprvé v půvabném údolí u Třebiče, zvaném Dobrá Voda (podle bývalých lázní).

Co a kdo všechno je potřeba?

- pan farář Jiří Rous. Téměř celý rok si připravuje témata pro duchovní cvičení, během samotného týdne přednáší, zpovídá, slouží večerní mše svaté, motivuje dospělé i děti, chválí, táhne příkladem, sbírá kameny nebo hraje fotbal. **Práce "furt"**.
- pani Pavla Oujezdská a Blanka Prokopová. Lidé z fary jsou zvyklí na tyto dva dobré anděly celý rok, ale pro účastníky tohoto setkání byly Pavla s Blankou nejen kuchařkami, ale i hospodářkami, organizátorkami a volnými posledními hráčkami pro řešení jakékoliv nenadálé situace. **Práce na velmi plný úvazek.**
- velmi mnoho "hlídačů" (Anička, Kristýna, Klárka, Marjánka, Jana Š., Monika, Martina, Míša, Jana S.) - denně po snídani přebíraly starost o děti do oběda, poté ještě odpoledne. Naše děti je nejen zbožňovaly, ale téměř vždy i poslouchaly. **Práce velmi napínavá, vzrušující, vyčerpávající.**
- záložní sbory modlících se farníků, řádových sester a zvláště nemocných. **Práce nezbytná.**
- kouzelné prostředí bývalých lázní v Dobré Vodě (za doby Marie Terezie lázně s větším obsahem síry než v piešťanském prameni, nyní již jen "obyčejná" voda), konec silnice, kde mohou děti jezdit na kole, běhat do stráně, brouzdat se v potoce, hlídat a krmit želvu ...
- výborné počasí - přšelo posledních 15 minut.
- o Božím požehnání nemluvě.

Pak toto vše smíchejte, přidejte dobrou vůli se modlit, polepšit se, na začátku přivezený spánkový dluh, velmi přátelské vztahy mezi účastníky (ano, není to jen Osovou Bitýškou, je to lidma!), doplňte hodně dětského halasu a smíchu, pár odřených kolen a jedno naražené rameno, bolavý zub, vůni mateřídoušky, zpěv rehků, 40 ametystů, 1 vltavín, pravidelný přísun jídla (jo, svačinky, to je moje).

Takto nechejte pospolu 6 dní. Na konci budete mít srovnaná záda, o 1-2 kila víc, spokojené děti, polepšeného manžela (manželku) a čistou duši. Pokud Vás tento recept zaujal, můžete jet příští rok s námi. Jste-li přespolní, domluvte si něco podobného ve Vaší farnosti. Kdo neokusil, neuvěří.

Ondra S.

Mezifarní den

OČIMA HUSOVIC

Dne 12. září jsme se zúčastnili "mezifarního" dne pořádaného zábrdovickou farností, který byl započat v kostele mší svatou. Po slavení Eucharistie byli zúčastnění pozváni na prohlídku Kapitulní síně, avšak ne všichni této vzácné příležitosti využili. Dále následovalo agapé na farní zahradě, kde již byla účast o poznání hojnější, navíc přijeli téměř všichni bratři františkáni z husovické farnosti, včetně nového kvardiána otce Filipa. Touto příležitostí k neformálnímu setkání málokdo pohrdl, a tak se zábrdovická zahrada stále plnila dalšími a dalšími lidmi. Program byl přizpůsoben všem věkovým skupinám, a proto si na své přišli i děti, které si mohly hrát na hřišti nebo si zahrát fotbal. Pro hladové byla přichystána vpravdě bohatá hostina, která se skládala ze slaného, sladkého, ale také 40 kil grilovaného masa, o které byl eminentní zájem. Akce byla skvělá, věříme, že prospěla tomu, abychom nebyli od sebe odděleni pomyslnými hranicemi jednotlivých farností, ale abychom tvořili jednotu.

Ondra a Martin Macíčkoví

Ministrantský tábor Kněžice 2009

Letošní ministrantský tábor proběhl ve dnech 16.8. - 23.8. Tábořili jsme v místech, kde již jednou ministrantský tábor (Hope City v roce 2005) probíhal.

Ale popořádku – ze Zvonařky jsme vyrazili v poledne, s bláhovou nadějí, že v Třebíči autobus do Kněžic po přestupu stihneme – samozřejmě, nestihli jsme. Dlouhé (dvě) hodiny čekání jsme si ukrátili návštěvou místní kostelní věže. Když konečně toužebně očekávaný dopravní prostředek dorazil, ukázalo se, že jeho řidič není tak ochotný, jak by se od řidičů autobusů očekávalo. Přes všechno klení a nadávání (jel do Prahy a očividně mu nedocházelo, proč se má zdržovat vykládáním bagáže zrovna v takové „díře“, jako jsou Kněžice) jsme batohy naložili a během cesty autobusáka ještě více rozohnili hlasitým sledováním druhoválečného jeepu, jedoucího těsně před námi. Po vystoupení a vyložení zavazadel (provázeného neslušným lamentem

z m í n ě n é h o pracovníka ICOMu) nás čekal pochod na asi 4km vzdálené tábořiště – i když převýšení a batohy nebyly malé, nakonec jsme ho všichni, včetně těch nejmladších, zvládli na jedničku. Jenže tím naše námaha nekončila – zbývalo ještě upravit tábořiště k normálnímu životu – ač to nejhorší (kopání latríny etc.) už bylo vykonáno, stále zbývalo moře práce – natahovali jsme plachtu na kuchyni, nosili týpijovky a zkoumali, jak se vlastně váže ten veledůležitý veleuzel, kterým drží celá ta pověstná indiánská velestavba pohromadě. Do večera však bylo to nejzákladnější hotovo – první týpí stálo, na druhé byl materiál nachystán a my si mohli spokojeně vydechnout. Tedy vydechnout ano, ale s nádechem to bylo horší - při vaření večere (což byla jako již tradičně gulášová polévka ze sáčku) se totiž ukázalo, že studený komín je nejenže nepropustný pro jakýkoli plynný produkt oxidací dřeva, ale že zároveň jsou kamna v prostorách mezi cihlami vybavena podivuhodnými větracími otvory a zplodiny unikají všemi směry s jediným cílem – zahnat, potažmo zahubit kohokoli, kdo by chtěl kuchyni používat. Po aplikaci jílovitého bahna na všechny dostupné průduchy se sice v bezprostřední blízkosti zdroje dýmu stejně nedalo vydržet, ale v jídelně se stav zlepšil natolik, že mohla být podávána večere. ▶▶▶

Mezifarní den

OČIMA ZÁBRDOVIC

Na společný farní den Židenic, Zábrdovic a Husovic jsem se připravovala asi 14 dní dopředu a to zkouškami malého pěveckého tělesa. Naším úkolem bylo doprovázet mši svatou zpěvem. Společná mše svatá začala v sobotu 12. 9. v 14:00 hod v zábrdovickém kostele, sloužil ji P. Rous společně s P. Benešem. Po mši svaté byla pro zájemce připravena prohlídka Kapitulní síně a pro děti malování na dlažbě před kostelem či hra s kostkou po již namalovaném plánu. Ti hladovější se přesunuli na farní zahradu, kde bylo připraveno pohoštění v podobě buchet, cukroví a dalších dobrot a začalo se grilovat maso výborně naložené židenickými farníky. Mezitím se povídalo, mohu potvrdit, že jsem zde potkala lidi opravdu ze všech tří farností. Bohužel jsem musela okolo páté hodiny odejít, ale prý se ještě hrálo, zpívalo a některým se ani za šera nechtělo domů.

Jitka S.

►►► Tématem letošní celotáborové hry byli Rytíři kulatého stolu – panoši, organizovaní ve dvou tříčlenných skupinách, plnili nejrůznější úkoly, za které dostávali od kouzelníka Merlina „magické kamínky“, které jim mohly usnadnit cestu za Svatým grálem a pomoci jim získat rytířský titul. Úkoly spočívaly v hledání perel v potoce, stavbě hradů, malování rytířských erbů atd. Celá hra vyvrcholila výpravou za Svatým grálem – do cesty se panošům postavilo, kromě obvyklých překážek – jako útok neviditelného rytíře, přechod mostu bráněného smrtkou a podobně, i nepředvídatelné počasí, které deštilo z oblak sloučeninu vodíku s kyslíkem dlouhých jedenáct hodin. Svatý grál nakonec získala skupinka pod vedením Janka (v plném složení Janek, Martin, Míša), jen o pár pomyslných koňských délek za nimi zůstala skupinka pod vedením Filipa (v plném složení Filip, Jirka, Pavlík). Nejvyšší místo však obdržela skupinka organizátorů pod vedením Vojty (v plném složení Vojta, Marex, Honza, Kája, Aleš, Kuba, Anička a Anežka).

Cesta domů byla o trošku jednodušší, i přes to, že jsme místo přestupu jen tipovali (Třebíč nebo Jihlava, to je přece jedno....) a autobusák se nám zdál nějak nepříjemně povědomý. I když scéna s řidičem při nastupování a nakládání zavazadel vypovídala o opaku, přece jen jsme domů dorazili v pořádku a beze ztrát.

Tábor v nás zanechal množství nesmazatelných vzpomínek a bude ještě dlouho žít v paměti veškerých účastníků.

Kuba

PAPEŽ V BRNĚ

Už měsíce jsme se těšili. Papež přijede k nám a setkáme se s ním vůbec poprvé na území našeho města a v naší diecézi, dokonce zde bude hlavní mše jeho návštěvy v našem státě! Dnes ten velký okamžik nastal. Vyvrcholily přípravy i očekávání. Jsou čtyři hodiny

ráno a ze všech pokojů v bytě se ozývají budíky a telefony. Mají snadnou práci. Přestože je časné nedělní ráno, dnes nás nemusejí z postelí tahat opakovaným pípáním a melodiemi.

Situace doma mi trochu připomíná noční poplach, jak jsem ho několikrát měsíčně zažíval na vojně. Nacvičený postup: Obejít ložnice mužstva (teď i ženstva) a po siréně vyhlásit poplach i ústně, provést nejnutnější úkony, sbalit si připravenou plnou polní (batohy), nafasovat zbraně (skládací stoličky), nabrat vodu do polních lahví (vzít si balenou vodu) a nastoupit v řad u autoparku (na tramvajovém perónu) k odjezdu do bojových pozic. Rozdíl proti vojně tu je. Spočívá jak v delším povoleném čase zahrnujícím dnes jednu rychlou snídani, tak i v obličejích, které nejsou otrávené ani rezignované. Konečná tramvaje je přes brzkou dobu a neděli plná lidí a další cestující přistupují po cestě. Všechno vychází výborně. Přestupujeme u nádraží, kde se scházejí davy. Kloubové autobusy najíždějící do zastávky, jeden za druhým, je stačí průběžně odvážet. Cesta přes Slatinu na letiště trvá trochu déle, než jsem očekával, ale vystupujeme v cíli přesně v čas stanovený jako ideální nástupní doba do našeho sektoru.

Je plus sedm stupňů a nad krajinou vládne tma. Osvětlené stánky a pořadatelé s reflexními vestami a baterkami určují směr pohybu proudící masy. Přecházíme přes nízký horizont, před námi se otvírá ohromná ztemnělá plocha, v dálce slabě svítí pódium s oltářem a velkoplošné obrazovky. Řeka lidí postupně řídne, jak se odpojují poutníci, co našli své sektory. Ty jsou zatím jen málo zaplněné. Každý z bloků pro návštěvníky má kapacitu přes 6000 lidí a průchod do něj hlídají další pořadatelé – u vstupu do našeho B3 zdravíme dobře známé tváře.

Jsme na místě, rozvíjíme se do pozic. Všude kolem je plno lidí, se kterými se známe, a další přibývají. Kdo má co na sebe, obléká si to. K vidění jsou i spacáky; stojící postavy v nich vypadají jako hodně velké mumifikované kočky egyptských faraónů.

►►► Začínají zážitky duchovní i smyslové: Modlitba růžence, svědectví. Východ slunce. Hraje a zpívá Hradišťan a další hudební tělesa.

Dozvídáme se, že přistálo letadlo s panem prezidentem. Za půl hodiny už dalekohledem vidíme nízko nad obzorem další letadlo. Lidé vstávají a napínají zrak. Nemůže jít o omyl, to už se blíží Svatý otec. Chvíli po dosednutí letadla přestupuje do papamobilu. Křížem krážem projíždí uličkami mezi davy mávajících lidí, usmívá se a žehná. Pak začíná mše. Je to velký duchovní zážitek. Umiňuji si, že se ke kázání doma vrátím, abych ho lépe „vytěžil“, protože i když se mi líbí, po jednom slyšení toho z něj moje paměť mnoho nezachová. Oceňujeme, že Benedikt XVI. pronáší část projevů v češtině a krátce oslovuje z pódia poutníky také v dalších jazycích. Já i moje žena jsme jen trochu zklamáni požadavkem, abychom během mše nemávali, netleskali a nic neprovolávali. Paní z Rakouska se v rozhovoru s námi po skončení kladně vyjadřuje o disciplinovanosti Čechů, kteří této žádosti vyhověli. Někteří poutníci jsou s až příliš klidným průběhem bohoslužby spokojeni, vyhovuje jim to tak lépe. Zkrátka každý máme jiný způsob vyjádření citů, i papežové se v tom liší.

Závěrečné požehnání a Svatý otec v papamobilu naposled projíždí kolem zástupů čítajících asi 120 000 lidí. Loučí se a odlétá do Prahy. Letadlo po startu na jihovýchod mění směr, opisuje nad letišťem oblouk a tak máme příležitost ještě mu zdola naposled zamávat. I pan prezident Klaus odlétá, ale opačným směrem a tak jeho letadlo bez obratu a bez našeho mávání rychle mizí v dáli.

Následuje postupný řízený rozchod poutníků, čekání jim zpestřuje pokračující program. Náš návrat je hladký, všechna čest dopravnímu podniku. V duchu vyslovuji velké uznání i těm mnoha ostatním lidem jakkoliv se podílejí na přípravě a průběhu dneška.

Přejíždíme nad dálnicí a vidíme na ní nekonečné řady parkujících autobusů, k nimž se postupně vrací poutníci, aby také mohli vyrazit ke svým domovům.

Díky Pánu Bohu to dnes zvládli naši malí i velcí. Končíme papežský den trochu unavení, ale spokojení a s nadějí na vzrůst duchovní setby v nás.

pong

Co nám život chystá

10.10. Farní pouť na dvě poutní místa! Pout' bude společná s farníky z Husovic a Židenic. Přihlašovat se můžete v sakristii nejlépe po mši svaté. Jste srdečně zváni!

17.10. od 20:00 do 21:00 Misijní most modlitby – adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí

18.10. Misijní neděle

od 28.10 do 1.11. Mládežníci, jste srdečně zváni na pěší Pout' zábrdovické mládeže, která se bude konat o podzimních prázdninách (můžete odjet dřív nebo se přidat později). Na adrese pout.rajce.idnes.cz se můžete podívat na fotky z minulých poutí. Bližší informace se brzy objeví v kostele na nástěnce, popřípadě se informujte u Káji Komárka, Vítka Kloučka nebo Aničky Gelové.

31.10. v 19:00 Umělecký přednes s hudbou „Duchovní píseň“ Účinkuje Alfred Strejček (umělecký přednes) a Graffovo kvarteto.

1.11. v 9:45 Slavnost všech svatých - Účinkují:

Sóla-sbor-orchester-varhany

Vladimír STEHLÍK: (1911-1990) SLAVNOSTNÍ FANFARA

Václav Emanuel HORÁK: (1800-1871) MISSA QUINTA B-dur

Edvard H. GRIEG: (1843-1907) AVE MARIS STELLA

Leopold KOŽELUH: (1747-1818) O, SALUTARIS HOSTIA, B-dur

Josef GÜTTLER: (+ 1850) TANTUM ERGO B-dur op. 72 č. 1

5.11. – 8.11. Duchovní obnova farnosti – vede p. František Lizna

22.11. v 9:45 Slavnost Ježíše Krista Krále - Účinkují: Sóla-sbor-orchester-varhany

Max FILKE: (1855-1911) MISSA IN G-dur op. 80

Stanislav MACH: (1906-1975) KRISTU KRÁLI

Johan S. BACH: (1685-1750) CHORÁL BWV 147

Josef ČAPKA-DRAHLOVSKÝ: (1847-1926) TE DEUM op. 106

Rozloučení a přivítání se s našimi kaplany

P.JAN HANÁK NEJEN O VZPOMÍNKÁCH

Pan Kaplan, Otec Jan, ale také HoHa, Ouha, strejda Šaman nebo Emilka Najbrtová (v divadelní hře Švestka). Za všemi uvedenými jmény a přezdívkami se skrývá P.Jan Hanák, zábrdovický kaplan let (nedávno) minulých. Jen neradi jsme se s ním před několika týdny loučili. Proto teď našim čtenářům umožňujeme ještě jedno setkání s otcem Janem, a to alespoň v krátkém rozhovoru pro farní časopis.

Vzpomeneš si ještě dnes na dobu před šesti lety? S jakými očekáváními a plány jsi tehdy do Zábrdovic nastupoval?

To se stala taková legrace. Zapomněli mi doručit dekret o tom, že mám jít do Zábrdovic. Věděl jsem určitě, že mám jít do Brna kvůli škole a filmařině. Když jsem pak volal na biskupství, tak se dost divili, že netuším, do které farnosti mám nastoupit a řekli mi, že do Zábrdovic. Jsem rodilý brňák a znám pověst brněnského bronxu, který mě nikdy ničím nelákal. Když jsem do Zábrdovic přišel, našel jsem jejich poetiku a tradici farnosti. Mé stereotypy o Romech se částečně potvrdily, ale rozhodně se nedají vztahovat na celou komunitu, což jsem zjistil při přípravě romských dětí na křest.

Mohl bys teď krátce zhodnotit etapu svého života, která by se s trochou nadsázky dala označit jako „Mise Zábrdovice“?

Je těžké hodnotit tohle dlouhé šestileté období. Pocit z mého působení zde je jednoznačně kladný. Všechna místa, kde jsem působil, jsou mi nějakým

způsobem milá a je mnoho důvodů proč se do nich vracet. Zábrdovice jsem jako zde ustanovený kněz definitivně opustil a nemám právo do dění ve farnosti zasahovat, ale mám zde stále mnoho kamarádů. Opravdu jde o velmi dlouhou dobu, takže hodnotit co se povedlo a co ne je prakticky nemožné. V mém osobním životě se za tu dobu hodně věcí proměnilo a pro některé lidi už budu navždy spojen se Zábrdovicemi. Ale co se dá popsat poměrně snadno je změna lidí okolo mě. Když jsem do Zábrdovic přicházel, mnoho lidí jsem poznal jako děti a mládežníky a dnes jsou ty děti mládežníky a mládežníci mají své rodiny.

Jaké jsou v současnosti Tvoje úkoly v nové farnosti a jak rychle ses v ní zabydlel?

Boskovice jsou krásné malé město, venkov v nejlepším slova smyslu. Život tam plyne poklidnějším tempem než třeba v Brně a lidé jsou tam moc příjemní, alespoň podle toho, co jsem schopen teď, nedlouho po svém ustanovení, poznat. Snažím se je poznávat dost intenzivně a je k tomu dost příležitostí, protože boskovická farnost opravdu žije. Celkově je práce o něco méně, ale například bohoslužeb je v této farnosti v sobotu a v neděli celkem sedm. Také budu vyučovat náboženství. Například příprav na křty dětí je o něco méně a stejně tak počty katechumenů jsou podstatně nižší. Pro Boskovice je určitě dobře, že se sem vrátila šlechta. Pan hrabě Mensdorf-Pouilly dokonce ministruje.

Kromě kněžské služby stíháš provozovat ještě řadu jiných užitečných činností (učitelskou práci, práci v rozhlase a televizi)? Jaké jsou v těchto oblastech Tvoje plány do budoucna?

S Otakárem Maria Schmidtem jsme právě dokončili půlhodinový dokument o modlitbě Krajinou ticha, který chceme vyslat i na zahraniční festivaly. Na příští rok máme přichystány další dva dokumenty. Ve spolupráci s Markem „Orko“ Váchou chystám magazín Tančící skály. V poslední době stále víc pracuji s rozhlasem, což mě opravdu baví. Například teď do ČRO Olomouc dodávám dokumenty. Za úspěch považuji dokument o křižanovském panu faráři s názvem Studnice moudrosti, který se vysílal 5. července a byl vyslán na přehlídku dokumentů, kam mám přijet a obhajovat svůj prý netypický, ale zajímavý tvůrčí styl.

Na závěr otázka opravdu aktuální. Jak jsi prožíval návštěvu Papeže v České republice a která z papežových poselství Ti nejvíce utkvěla v paměti?

Příjemně mě překvapila zejména mše v Brně-Tuřanech, které jsem se osobně účastnil.

►►► Byl jsem trochu skeptický, protože nejsem přesvědčen o tom, že davové akce jsou nejlepší možností jak realizovat kontakt Papeže s lidmi. Můj názor se však změnil, organizace byla perfektní, účast velmi dobrá. Nejvíce mě zaujalo a potěšilo ticho po homilii a po přijímání. Z poselství Papeže si nejvíc odnáším schopnost papeže vyjádřit věci, které jsou nám nepříjemné a ukazovat na naše tradice, na množství světců, na to jak jsme i přes malost naší země byli schopni tvořit církevní dějiny. Současná církev podle mě musí oslovovat prostřednictvím osobností. A jsem velmi rád, že právě papež Benedikt XVI., který nám byl dobře znám ještě jako kardinál Joseph Ratzinger, je opravdovou osobností, která za sebou může ukázat bohatou tvorbu a dobré postavení ve svém oboru.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů v další kněžské službě i v ostatních oblastech, kterým se věnuješ.

P. LUBOR DOBEŠ O SOBĚ I CÍRKVI

Brzy po té, co byl do Zábřovic ustanoven nový kaplan P. Lubor Dobeš, využili jsme příležitosti a položili mu několik otázek. Nejen osobních, ale zaměřených také na problémy současnosti a současné církve.

Kdy jste se dozvěděl, že budete ustanoven kaplanem v Zábřovicích a s jakými očekáváními do nového pastoračního úkolu vstupujete?

O ustanovení za kaplana v Zábřovicích jsem se dozvěděl v červenci. Velmi mne potěšilo, že zábřdovický kostel je zasvěcen Panně Marii Nanebevzaté, protože na ni moc spoléhám. Pokud jde o moje očekávání, myslím, že obecně každý křesťan by měl stále více očekávat od Boha a stále více důvěřovat Pánu. Očekávám v životě především toto -

ŽE MI PÁN DÁ MILOST POZNAT JEHO VŮLI A SÍLU JI PLNIT

Žádné větší očekávání nemůže být. Pak také očekávám, že potkám další lidi, kteří se snaží plnit Boží vůli a kterým mohu pomoci na cestě k jejímu plnění. A to je vlastně hlavní úkol každého kněze.

Jak nahlížíte na postavení Církve v současném světě? Kam až podle Vás může (smí) zajít snaha přizpůsobit se potřebám současného člověka?

Postavení církve v současném světě není snadné, protože mnoho lidí je dezoirentováno v čistě přirozeném řádu a Církve chce tyto lidi vést ke skutečným nadpřirozeným. Ale ti, které Bůh vyvolil k věčnému životu, budou schopni se otevřít Boží milosti a vytrvat ve víře i v pomýleném prostředí dnešního světa. Světu, ve kterém žijeme, se můžeme přizpůsobit ve všem, co neodporuje mravnímu zákonu a Boží vůli.

Mnoho lidí staví své životy na tom, že se nechtějí omezovat jakýmkoliv pravidly. Jak takovým lidem prezentovat víru a neodradit je od ní?

Dnešní člověk se nerad omezuje. Čím více je sám bez Krista, tím více odmítá různá pravidla. Teprve, když objeví, že nemusí být sám a že život je nekonečnou šancí, protože je zde Kristus, tak už rád přijme Ježíšova pravidla. Víru musíme prezentovat pozitivně jako radostné řešení problému lidského života, jako pozvání k úžasnému společenství a nádhernému dobrodružství s Kristem.

Máte nějaké životní motto, které vás posiluje ve víře a ve službě bohu, a které by mohlo na závěr tohoto rozhovoru povzbudit a potěšit i naše čtenáře?

Nejideálnějším mottem pro náš život by bylo, kdybychom si v určité situaci dokázali vzpomenout na takový výrok z Písma, který by se k ní vztahoval. Když se třeba ozve pýcha, tak si ihned vzpomenout na Kristova slova: „Kdo se poníží, ten bude povýšen.“ Jestliže se ozve nevraživost: „Milujte své nepřátele.“, atd. Takže mnoho výroků z Bible by mohlo být proměnlivým mottem v našem životě. To je také mé přání pro čtenáře.

Děkuji za rozhovor a zároveň Vám přeji mnoho úspěchů, silných duchovních zážitků i vytvoření nových a trvalých přátelských vztahů s našimi farníky.

Ze života našich farníků

Růžencová slavnost

V neděli odpoledne 13. září 2009 se ve vídeňské Stadthalle konalo tradiční Růžencové slavnostní shromáždění. Hlavním celebrantem slavné mše svaté byl kardinál Christof Schörborn. Koncelebrovalo 8 biskupů a 70 kněží, mezi nimiž jedním z hlavních, byl také husovický p. farář P. Ignác Majvald OFM z Brna. Bohoslužby, zahájené modlitbou svatého růžence, se účastnilo ve vídeňské městské hale kolem 15.000 věřících.

Proč právě ve Vídni? Jedním z důvodů byla připomínka záchrany Vídně před tureckým vpádem 12. září 1683 díky intenzivním modlitbám svatého růžence obyvateli obléhaného města a přimluvám Matky Boží Panny Marie. Také po II. světové válce, kdy bylo rozbombardované a vyhladovělé Rakousko, okupované vojsky čtyř velmocí zbídačeno, byla touha po míru a samostatnosti u obyvatel veliká. Proto se věřící opět obraceli k Bohu a Panně Marii Mariazellské, patronce národa o pomoc. Také františkánský kněz P. Petr Pavlíček při své pouti do tohoto mariánského místa, pociťoval silnou touhu něco pro mír a neutralitu okupované země udělat. Cítil v srdci prosbu Panny Marie o modlitbu. Po poradě s kněžími a biskupem začal s výzvami k modlitbám svatého růžence za mír a svobodu Rakouska. Rakušané, stejně jako v XVII. století, uvěřili v sílu prosebných modliteb. Postupně se k růžencovému modlitebnímu společenství přidávali další věřící, takže v říjnu 1948 již jich bylo kolem jednoho sta tisíc. Z portugalské Fatimi v září 1949 přivezl pater Pavlíček sochu Panny Marie a umístil ji ve vídeňském františkánském kostele, kde po válce začal s prosebnými modlitbami. V účinnost modliteb uvěřili i političtí představitelé Rakouské republiky. Tehdejší spolkový prezident Leopold Figl a ministr zahraničí Julius Raab, kteří dosud vedli tvrdý a dosud beznadějný boj proti sovětské okupační velmoci, se veřejně zúčastnili prosebných modlitebních průvodů ulicemi Vídně. Výsledkem bylo, že 15. května 1955 byla konečně podepsána

„Rakouská státní smlouva“, dosaženo odchodu všech cizích vojsk a státní neutrality. Ministr Raab veřejně prohlásil, že svoboda byla vybojována modlitbami. Fatimský otec biskup uložil tehdy pateru Pavlíčkovi: „Co jste dosud udělal pro Rakousko, musíte dělat pro celý svět!“

Od té doby každoročně kolem svátku Jména Panny Marie, to je 12. září, se ve Vídni konají Růžencové slavnostní shromáždění. Od září 1958 bývají v Stadthalle. V České republice duchovní vedení „Modlitebního společenství za církev a svět“ vede právě husovický p. farář, otec Ignác Majvald OFM. Zakladatel tohoto hnutí, františkán otec Petr Pavlíček – který měl moravské rodové kořeny, jeho otec se narodil v Olomouci - odešel na věčnost stár 80 let, 14. prosince 1982. Jím založené Růžencové modlitební společenství pokračuje...

Václav Sokol

Týden, na který se nezapomíná

Jsou v životě situace, kdy i na profánních věcech poznáváme, že jsou řízeny naším Pánem - Uplynulo dvacet roků. Jednoho srpnového dne jsem využil k tomu, abych si ve spořitelně nechal zapsat do výherní vkladní knížky podnikové spoření. Když jsem se podíval na zápis, byl jsem překvapen Výhra deset tisíc korun. Nejprve jsem uvažoval o koupi televizoru, ale nějaký vnitřní hlas mi zavelel: Neukvapuj se!

V následující neděli ráno oznámil pan farář otec Bílek, že je ještě jedno volné místo na svatořečení blahoslavené Anežky. Přihlášky do Říma budou uzavřeny v pondělí a cena je deset tisíc korun. Najednou mi bylo jasné, že tu výhru jsem dostal na tuto pouť.

Vše probíhalo bez potíží. Výjezdní doložka, výměna korun za liry, volno v práci. V době totality skoro zázrak. Odjezd zvláštním vlakem byl 10. listopadu v pět ráno. Skutečnost byla jiná. Vyjeli jsme kolem sedmé, ale před Břeclaví zádrhel. Prý nebyla volná trať. Vlak stál několik hodin. Rakouské hranice jsme překračovali až navečer. Ale cestu, proloženou modlitbami růžence a zpěvem, se soudruhům nepodařilo znechutit.

►► Do Věčného města jsme přijeli v sobotu před polednem. Na římském nádraží naši skupinu čekal luxusní exkurzní autobus a hned jsme jeli na prohlídku památek... Nejprve Lateránské náměstí s bazilikou svatého Jana (San Giovanni in Laterano), která byla několik století hlavním papežským chrámem. Sloupový portál tvoří logie, nad ní architráv s řadou soch. Na náměstí naproti je sousoší svatého Františka z Assisi. Nedaleko kostel svatého Kříže Jeruzalémského (Santa Croce di Gerusalemme), se Svatými schody. Z náměstí odjezd ke Kolosseu, antické aréně, v níž zahynulo tolik mučedníků. Odtud ke kostelu svatého Klimenta, ke hrobu našeho věrozvěsta svatého Konstantina – Cyrila (zemřel 14.2.869). Sobotní večerní mše svatá byla pro Čechy v bazilice u Panny Marie Větší, v Santa Maria Maggiore, uchováající prý původní jesličky svatého Františka. V této bazilice byla cyrilometodějská staroslověnština stvrzena jako liturgická řeč.

Hlavním dnem svatořečení byla neděle 13. listopad... Již před devátou Češi i Poláci zaplnili mohutný prostor svatopetrské baziliky. Dosud zešeřelým prostorem zněly střídavě písně. „Bože, co ráčil před tisíci roky...“ se dotkla všech srdcí, vždyť původní melodie přišla k nám z bratrského Polska. Mnohého poutníka dojala k slzám: „Máti Páně přesvatá...“ zpívaná několika tisíci hlasy. Náhle chrám zalilo světlo a ozval se potlesk.

Z průvodů biskupů vidím nad hlavami přítomných pouze bílé mitry. Jen Svatý otec Jan Pavel II. má mitru zlatou. Potlesk mohutní, překrývá zpěv chrámového sboru. Začíná pontifikální mše svatá, kterou sice dobře nevidím, ale sleduji ji v brožůrce, kterou máme k dispozici. Nejprve jsou od oltáře nad hrobem svatého Petra představeni oba příští svatí: Anežka Česká a Polák Albert Adam Chmielowski. Kanonizační texty zazní latinsky, pak v národních jazycích. Na svatořečení Anežky Přemyslovna čekal český národ osm století.

V aule papeže Pavla VI. čeká kolem deseti tisíc lidí na příchod papeže. Ten se poněkud zdržel s biskupy z Německa, Čekání vyplňuje zpěv, průběžně přerušovaný informacemi moderátora, jímž je tajemník organizačního výboru svatořečení doktor Tomáš Halík. Jen zasvěcení vědí, že je tajně vysvěceným knězem. Náhle se ozve volání: Ať žije Svatý otec, Ať žije kardinál Tomášek! Český projev milovaného Jana Pavla II. je často přerušován potleskem. Opět mi jde vzrušeným dojetím mráz po zádech. Pane, děkuji Ti za tu milost. To po tom, kdy mohutným hlasem zvolá pan kardinál Tomášek: Svatá Anežko Česká, oroduj za nás!. Svatováclavským chorálem nezapomenutelné setkání končí. Podvečerní pobožnost se koná v kostele Dvanácti apoštolů.

V pondělí dopoledne je volno, odpoledne se každý individuálně přesouvá do čtvrté nejvýznamnější baziliky, ke Svatému Pavlu Za hradbami, (San Paolo fuori le mura). Tam pro nás celebruje mši svatou kardinál Jozef Tomko, koncelebrují všichni českoslovenští biskupové. I ti, kteří dosud žijí v cizině. Chrám před sto roky vyhořel, na jeho rekonstrukci přispěla i ruská carská rodina. Po bohoslužbě je odjezd na večeri a po ní na nádraží. Arivederci Roma.

V Brně jsme v úterý večer. Ve čtvrtek uděluje KNV ceny za budování Jihomoravského kraje. V pátek 17. Listopadu 1989 si studenti připomínají 50. výročí od smrti Jana Opletala. Na Národní třídě dojde ke střetu s policií, začala „sametová revoluce“. Čeští křesťané věří, že pád komunistického režimu vyprosila národu nová svěťice svatá Anežka Přemyslovna.

VáM

Inspirace pro život

BIBLICKÁ PÁTRÁNÍ

Brněnské televizní studio připravilo do vysílání sedmnáctidílný cyklus, nazvaný „BIBLICKÁ PÁTRÁNÍ“. Až do konce roku 2009 každou sobotu na ČT 1 v 8.00 hodin je vysílán pořad, přibližující divákům od 8 let základní biblické příběhy ze Starého i Nového zákona. Autory jsou scénářistka Ráchel Bínová a režisér Martin Benc. Kapitoly o Adamovi a Evě, Abrahámovi a Izákovi, Mojžíši a Desateru, Narození a životě Ježíše Krista a další nemají v úmyslu nahrazovat katechezi, nýbrž seznámit diváky se základními příběhy biblické dějpravy, ovlivňující již dva tisíce let kořeny lidského společenství, jeho civilizaci a kulturu...

(dle RC MONITOR)

Jitka S.

KNIHA DOPORUČENÁ

Duchovní centrum P.Martina Středy a blahoslavené sestry Marie Restituty v Brně, Lesné, vydalo svým nákladem spisek P.Antonio Sagordy OCD „Vhod či nevhod. Životní oběť sestry Marie Restituty“. Zmíněná římskokatolická farnost na Lesné, Nezvalova 13, každému zájemci ráda tento pěkně vypravený spisek o naší brněnské blahoslavené poskytne.

VáM

Kráľ David VII.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLĚ
TEXT A OBRAZKY: KS.

V CELEM IZRAELI NEBYLO MUŽE
KRÁSNĚJŠÍHO NEŽ ABSOLÓN, NEJ-
STARSÍ KRÁLOV SYN.
DAVID HO MILOVAL A ZAHRNOVAL
VELIKÝMI DARY.
ABSOLÓN VŠAK CHTĚL VÍC
~ CHTĚL BÝT KRÁLEM

ABSOLÓN SI ZÍSKAL SÍŤ PŘÍVRŽENCŮ A ZVĚDŮ
A BURCOVAL LID, ABY PROTI **DAVIDOVI** POUSTAL.

DAVID NECHTĚL SE SVÝM SYNEM O TRŮN
BOJOVAT, RADĚJI MU JEJ PŘEDAL. JERUZALÉM
OPUSTIL A ODEŠEL DO VYHNANSTVÍ!...

S DAVIDEM VŠAK ODEŠLY TISÍCE MUŽŮ A TAKÉ KNĚŽÍ A STAŘEŠINOVÉ. NAKONEC
VYHLÁSIL ABSOLÓN OTCI **VAĽKU**...

OBĚ VOJSKA SE STĚTLA V EFRAJIMSKÉM
LESE A BITVA TRVALA CELÝ DEN.
NEŽ PADLA NOC, LEŽELA VĚTŠINA
ABSOLÓNOVÝCH BOJOVNÍKŮ POBITA
A SAŇ ABSOLÓN BYL CHYCEN
A **ZABIT**?

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ